

Sygnatura akt II K 736/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Jarosław Staszkiwicz

Protokolant: Paulina Dytkowska

przy udziale przedstawiciela Urzędu Kontroli Skarbowej we Wrocławiu – Elżbiety Swatowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 lipca 2015 roku sprawy:

J. V. D.,

urodzonego w dniu (...) w S. w H.

oskarżonego o to, że:

jako członek zarządu (...) Company spółki z o.o. w J., w dniu 18 stycznia 2013 roku złożył w (...) Urzędzie Skarbowym we W. nierzetelną korektę deklaracji podatkowej CIT-8 za 2009 rok przez to, że zawyżył koszty uzyskania przychodów o kwotę 407.190 złotych, wynikającą z faktury VAT nr (...) z dnia 30 grudnia 2009 roku wystawionej przez B. T. (...) z siedzibą w P. za usługę zarządzania, czym uszczuplił podatek dochodowy od osób prawnych za 2009 rok w kwocie 83.760 złotych

to jest o czyn z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

oraz **G. B. V. D.,**

urodzonego w dniu (...) w N.- L. w H.

oskarżonego o to, że:

jako członek zarządu (...) Company spółki z o.o. w J., w dniu 18 stycznia 2013 roku złożył w (...) Urzędzie Skarbowym we W. nierzetelną korektę deklaracji podatkowej CIT-8 za 2009 rok przez to, że zawyżył koszty uzyskania przychodów o kwotę 407.190 złotych, wynikającą z faktury VAT nr (...) z dnia 30 grudnia 2009 roku wystawionej przez B. T. (...) z siedzibą w P. za usługę zarządzania, czym uszczuplił podatek dochodowy od osób prawnych za 2009 rok w kwocie 83.760 złotych

to jest o czyn z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

I. uniewinnia oskarżonych J. V. D. i G. V. D. od popełnienia zarzucanych im czynów;

II. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. stwierdza, iż koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa;

III. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 V 1982 roku prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1, a także § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 IX 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądza

od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. kwotę 1.224 złotych wraz z kwotą 281,52 złotych jako podatek VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony oskarżonych z urzędu.

Sygnatura akt II K 736/15

UZASADNIENIE

W 2009 roku w J. prowadziła działalność gospodarczą (...) Company sp. z o.o. Członkami zarządu spółki, uprawnionymi do jej reprezentowania, byli w tym czasie J. v. D. i G. v. D.. W dniu 6 czerwca 2010 roku do (...) Urzędu Skarbowego we W. wpłynęło zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu przez spółkę – podatnika podatku dochodowego od osób prawnych - za 2009 rok. Wskazano tam, iż koszty uzyskania przychodów wyniosły w tym okresie 3.411.899,48 złotych. W tej kwocie mieściła się również suma 407.190 złotych, równowartość 98.000 euro, na którą wystawiono spółce fakturę za zarządzanie nią w 2009 roku. Wystawcą był podmiot o nazwie B. (...) (...) P.. Mimo kwestionowania zasadności uznania tej sumy za koszt uzyskania przychodu w czasie prowadzonej kontroli, w kolejnych korektach nie zmieniono zeznania w tym zakresie. Nie uczyniono tego również przy składaniu w imieniu spółki korekty deklaracji, datowanej na 18 stycznia 2013 roku, wniesionej do (...) Urzędu Skarbowego we W..

(dowód: zeznania J. D. k. 323-324 i 417,

kopie pełnomocnictwa i porozumienia k. 1-7,

kopia zeznania k. 9-10,

kopia korekty zeznania k. 13-14, 130-131 i 249-250

kopie pism k. 62-63, 76, 91-92, 113-114, 259,

kopia protokołu badania rzetelności ksiąg k. 93-112,

kopia decyzji k. 262-271,

kopie korespondencji k. 280-284)

Sąd za wiarygodne uznał zeznania J. D.. Przedstawiła ona okoliczności dotyczące sporządzenia zeznania podatkowego spółki za 2009 rok oraz korekt do niego, a także kontroli prowadzonych przez odpowiednie organy. Jej twierdzenia znajdują poparcie w dokumentacji tych kontroli, jak również kopiach korespondencji prowadzonej przez świadka z oskarżonymi. Brak było powodów, by kwestionować jej szczerłość.

Podstawą ustaleń faktycznych w sprawie uczyniono również dokumenty, w większości zebrane lub sporządzone w czasie postępowania kontrolnego prowadzonego wobec spółki, ale również kopie korespondencji prowadzonej przez zarząd przedsiębiorstwa z J. D., a także dane o karalności oskarżonych. Zostały one sporządzone przez uprawnione podmioty, w przewidzianej formie. Ich rzetelności nie kwestionowano w czasie postępowania.

Oskarżeni w 2013 roku byli członkami zarządu spółki z o.o. (...) z siedzibą w J.. To oni decydowali, jakie zmiany w stosunku do pierwotnego zeznania z 2009 roku mają być zawarte w korekcie sporządzanej przez J. D.. W tym zakresie ich sprawstwo nie budzi wątpliwości.

Z ustaleń Sądu wynika jednak, iż kwota, o której mowa w zarzucie, wynikająca z faktury tam opisanej, została wskazana jako koszt uzyskania przychodu przez spółkę już w pierwotnym zeznaniu, złożonym w jej imieniu w dniu 6 czerwca 2010 roku. Wówczas to doszło, ewentualnie, do podania nieprawdy, co do faktycznych kosztów uzyskania przychodu, poniesionych przez przedsiębiorstwo w 2009 roku, co mogło skutkować narażeniem na uszczuplenie podatku dochodowego od osób prawnych. Wtedy zatem mogło mieć miejsce zachowanie, o którym mowa w zarzucie.

W tym momencie bowiem podatnik nie zrealizował swojego obowiązku zawarcia w zeznaniu prawdziwych informacji, co do poniesionych kosztów uzyskania przychodu.

Jednak w akcie oskarżenia wspomniany skutek związane ze złożeniem korekty deklaracji w dniu 18 stycznia 2013 roku. Przypomnieć należy, iż złożenie takiej korekty, zgodnie z art. 81 § 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 roku – ordynacja podatkowa, jest prawem, a nie obowiązkiem podatnika. Obligatoryjne jest natomiast składanie corocznego zeznania o wysokości osiągniętego dochodu na potrzeby obliczania podatku dochodowego od osób prawnych. Oskarżeni nie mieli zatem w 2013 roku obowiązku składania korekty, jak również obowiązku zawierania w niej wszystkich zmian wynikających z dostrzeżonych przez kontrolujących ewentualnych nieprawidłowości. Skoro zatem skutek – jeżeli faktycznie wystąpił - zaistniał już w 2010 roku, to nie mógł ponownie mieć miejsca w 2013 roku. Nie doszło bowiem wówczas do kolejnego narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej. Stan tego narażenia powstał bowiem już w 2010 roku, przy złożeniu zasadniczego zeznania.

Gdyby przyjąć, że rację ma oskarżyciel, gdy narażenie na uszczuplenie wiąże z korektą zeznania, nie zaś z samym zeznaniem, okazałoby się, że czyn tego rodzaju nigdy nie ulega przedawnieniu – zawsze bowiem można byłoby wymagać od podatnika złożenia korekty i wyciągać negatywne konsekwencje tego, że nie została ona sporządzona lub też, że nie zawiera oczekiwanych treści. Nadto to samo uszczuplenie byłoby znamieniem kolejnych czynów – tylu, ile deklaracji i korekt zostało złożonych – każda z nich, gdyby powieliła nieprawdę lub zatajenie prawdy, powodowałaby osobną odpowiedzialność. Prowadziłoby to do skutków sprzecznych z zasadą jednorazowego karania za czyn.

W tej sytuacji należało przyjąć, iż złożenie korekty, o której mowa w zarzucie, mające miejsce 18 stycznia 2013 roku, nie wypełniało znamion z art. 56 § 2 k.k.s., ani innego czynu zabronionego. Poza zakresem oskarżenia pozostawała odpowiedzialność za złożenie zeznania w imieniu spółki za 2009 rok, w dniu 6 czerwca 2010 roku. Miało miejsce w innym czasie, związane było z innym dokumentem, niż działanie, o którym mowa w akcie oskarżenia. Skoro zatem zachowanie oskarżonych, opisane w zarzucie, nie stanowiło czynu zabronionego, w szczególności zarzucanego przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., to należało ich od popełnienia zarzucanego czynu uniewinnić, zgodnie z art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Wobec takiego rozstrzygnięcia stwierdzono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., iż koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa

Sąd zasądził na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 V 1982 roku prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1, a także § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 IX 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. kwotę 1.224 złotych wraz z kwotą 281,52 złotych jako podatek VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony oskarżonych z urzędu